

[Før Federspiel.]

stabiliseret den situation, der forelå ved traktatens indgåelse. Man har med andre ord ikke måttet lide den forsmædelse, at den danske landbrugseksport til England som følge af Stockholmstraktaten ligefrem skulle gå tilbage. Man har opnået en politisk erklæring — andet og mere er det jo i virkeligheden ikke — fra den engelske regering; men det er også meget værd, at man ikke tilsigter nogen begrænsning i den hidtidige import. Samtidig er der imidlertid ikke den ringeste udsigt til en forøgelse. Muligheden for at konkurrere med de irske producenter om kreaturer foreligger ikke. Nogen mulighed for at gennemføre en gradvis aftrapning af tolden på kreaturer eller kød i England har overhovedet ikke kunnet drøftes.

Med andre ord, i denne for Danmark ganske afgørende aftale har man ikke opnået det, som, siden vi overhovedet begyndte markedsforhandlingerne, har været hovedformålet for regeringens bestræbelser, nemlig gensidighed. Det danske marked åbnes i løbet af de 10 år totalt for fri import af britiske industriprodukter; det britiske marked vil stadig være lukket af subsidier, af told på andre områder end netop dem, der er omfattet af traktaten, som en spærring for en forøgelse af den danske landbrugseksport. Ud fra dette synspunkt kan vi ikke betragte denne tosidede aftale som tilfredsstillende.

Man har jo villet fremstille det på den måde, at landbruget — og det skulle være en sejr for det danske diplomati — i så henseende er kommet med i det europæiske frihandelsområde. Det er rigtigt, at der står noget om landbruget i traktaten; men netop af det eksempel, jeg har givet, vil det meget klart fremgå, at der ikke er nogen gensidighed eller lighed i behandlingen af industrivarer og behandlingen af landbrugsprodukter. Så er spørgsmålet: er der nogen vej frem? Selvfølgelig må vi erkende, at da beslutningen blev truffet i juli måned, blev den, for så vidt i strid med tidligere givne tilsagn, truffet, uden at der var mulighed for noget valg, uden at alternative muligheder kunne drøftes her i tinget. Det må vi acceptere som en kendsgerning. Men dette kan ikke ændre vor stilling til traktaten.

Nu har jo det ærede medlem hr. Per Hækkerup fremhævet, at Europarådet under den sidste samling vedtog, også med min stemme, en anbefaling til regeringerne, og at det i præambelen til denne anbefaling siges, at man bemærker og byder velkommen oprettelsen af det europæiske frihandelsområde. Men jeg vil dog gerne sige, at der er nogle afgørende ord, der tilføjes: og dets hensigt, at lette nærmere økonomisk samarbejde mellem alle medlemslandene. Det er det, der er det væsentlige, og jeg kan jo godt afsløre for det ærede medlem, der ikke har siddet i de samme udvalg som jeg, at min indstilling var den, at man skulle konstatere, at dette europæiske frihandelsområde var oprettet, og at jeg naturligvis ikke indestår for alle ord, men jeg er ikke kværlulant og stemmer mod en ting, fordi der er et enkelt ord, som ikke passer mig.

Min stilling til denne traktat er den samme, som den var i juli måned, nemlig den, at der ikke er nogen udsigt til, at den løser det problem, som er den danske handels problem, den danske industriproduktions problem, det danske landbrugs problem, nemlig at opnå gensidighed i samhandelen med vore vante handelspartnere.

På dette punkt har Stockholmstraktatens fædre lidt nederlag, på dette punkt er den højtærede udenrigsminister og regeringen blevet skuffet i deres forventning om, at de ved at få indføjede nogle ord i fortalen til denne traktat om, at formålet skulle være at tilvejebringe muligheder for nye forhandlinger med de seks, kunne opnå noget, på dette punkt er de blevet skuffet.

Den højtærede udenrigsminister gjorde ved Europarådets samling for 14 dage siden i Strasbourg en bemærkning, som jeg meget gerne vil stille ham et spørgsmål om ved denne lejlighed. Den højtærede udenrigsminister sagde her: vi må alle være indstillet på at søge nye kombinationer af de forskellige tænkelige løsninger. Nu har jeg aldrig nogen sinde været tvivl om den højtærede udenrigsministers realitetssans, og jeg er overbevist om, at den højtærede udenrigsminister ikke fremsætter en bemærkning af denne art, uden at der ligger væsentlige tanker bag. Talen var kort, sammentrængt og klar, og hvert ord har sin betydning. Der er jo, siden vi sidst debatterede disse spørgsmål her — og hvor man fra regerin-